

POLÍTICA NOVA

L'ADAPTACIÓ DEL RÈGIM ALS CORRENTS ACTUALS DE L'EUROPA NEO-CAPITALISTA, tot i essent absolutament limitada i en molts aspectes enganyosa, no pot ésser ignorada per nosaltres.

El "Plan de Desarrollo", la supressió pura i simple de Suances de l'escena econòmica més ortodoxa del règim, la reforma de la llei d'arrendaments urbans, els esforços de lligar jugades amb París i Bonn (possiblement els dos centres més dretans de la referida Europa), les inversions de capital europeu a la Península, la relació del sistema amb organismes econòmics internacionals, tot per ta l'aparença d'una maniobra de gran altura en vista a l'entrada d'Espanya al Mercat Comú.

L'aparent evolució del règim va lligada, ens sembla, a la influència cada dia més clara de la política "Opus Dei". El seu tecnicisme, menys marcat políticament, és un pont meravellós entre el règim i d'altres forces europees més disposades a tancar els ulls en nom d'un pragmatisme, d'un mercat, és a dir de les necessitats d'uns grups de pressió super-capitalistes.

Cal parlar molt a fons del problema que plantejaria l'entrada orgànica del règim en el conjunt de forces econòmiques internacionals. Està demostrat que com més segur se sent el règim de portes enfora, més dura és la repressió a l'interior.

Cal subratllar d'altra banda la sensibilitat actual del règim a certes pressions exteriors. El règim ja no és un fortalosa tancada. Hi ha forats que el mateix règim necessa

2. sita, perquè cal des, ir r.

Ara: si bé és evident que això marca una nova etapa del sistema, ens sembla important subratllar tres aspectes de la qüestió:

A.- L'evolució del règim afavorirà els grups més conservadors de la Península. L'aproximament a Europa es fa, en tot cas, pel camí més fàcil i més reaccionari.

B.- L'evolució del règim té uns límits estrechíssims que són els de la seva mateixa índole política i dictatorial. Les llibertats polítiques europees, si més no les llibertats sindicals, les de premsa i informació i el dret de vot, l'existència d'un parlament, etc., no poden de cap manera ésser acceptades pel règim perquè forcen el seu enfondament.

C.- L'entrada del règim al Mercat Comú fóra una tràgica garantia de la seva continuïtat.

Ara el règim, repetim, necessita respirar. I el Mercat Comú fóra un palmó ben ample. En aquesta qüestió, el règim jugarà les seves millors cartes. Nosaltres creiem que el nostre país també se jugarà la seva existència. Perquè no creiem que un país pugui existir sense unes estructures justes.

Dues notícies relacionades amb la carta dels intel·lectuals

1.- El Jutjat d'Instrucció n. 18 de Madrid instrueix sumari contra els intel·lectuals signants de la primera carta al ministre, pel delictes de divulgació de notícies falses i tendencioses.

2.- "Svenska Dagbladet", d'Estocolm, publica la següent declaració de un grup de 80 intel·lectuals suecs: "Després de les vagues ocorregudes a Astúries, la policia ha començat la seva tasca de repressió i tortura. Cent intel·lectuals han fet present la seva protesta. Com a conseqüència han estat citats pel jutjat el poeta Aleixandre, el crític Ricardo Lomónch, etc. Nosaltres volem fer patent la nostra simpatia als 102 homes valents que han estat capaços d'enfrontar-se a la propaganda d'una dictadura brutal." Altres grups d'intel·lectuals europeus de diversos països -França, Anglaterra, Itàlia, Rússia- s'han manifestat en termes semblants.

El dia 14 del present mes de novembre el diari parisenc "Le Monde" va publicar, en exclusiva, i a primera plana, unes declaracions de l'Abat de Montserrat Don Aureli M. Escarré al seu corresponent a Madrid. Donat l'interès d'aquestes declaracions -tot i haver estat molt divulgades, per diversos mitjans- les reproduïm a continuació:

"EL REGIM ESPANYOL ES DIU ELL MATEIX CRISTIÀ PERÒ NO OBEËIX PAS ELS PRINCIPIS BÀSICS DEL CRISTIANISME"

- "Què pensa Vostra Paternitat del moment actual d'Espanya?

- Espanya, i aquest és el gran problema, està encara dividida en dos partits. Nosaltres no tenim darrera nostre vint-i-cinc anys de pau sinó únicament vint-i-cinc anys de victòria. Els vencedors i amb ells l'Església que es veu obligada a lluitar al costat d'aquests darrers, no han fet res per acabar amb aquesta divisió en vencedors i vençuts; això representa un dels fracassos més lamentables d'un règim que es diu ell mateix cristià, però l'Estat del qual no obeeix pas els principis bàsics del cristianisme. La majoria dels seus dirigents, segueix l'abat, són honestos i són catòlics de bona fe, però no veuen pas clarament què és ésser cristià quant als principis polítics. No han pas meditat l'encíclica Pacem in Terris, que és l'expressió evangèlica i tradicional del nostre temps; a la seva llum, la primera subversió que existeix a Espanya és la del govern.

"Per quines raons, segons Vostra Paternitat, l'Estat espanyol no és cristià?

- El poble ha d'escollir el seu govern i ha de poder canviar-lo si ho desitja; això és la llibertat. Té necessitat d'una llibertat de premsa, de sinceritat en la informació. Què ha passat, per exemple, amb la carta dels intel·lectuals"? Perquè hi ha hagut aquestes atacs a la premsa? Aquestes instruccions judicials...? El govern no té dret d'abusar dels seu poder; ha d'ésser un administrador en nom de Déu i un servidor del poble. La manca d'informació és contrària a la doctrina de l'Església i això ha de plantejar problemes de consciència als dirigents catòlics d'un Estat que, si no canvia de principis polítics, no es pot dir catòlic. L'abat de Montserrat medita un moment i continua:

"M'he interessat molt i m'interessa encara actualment pels presos polítics, i l'existència dels quals constitueix un dels aspectes més penosos del règim. Llur presència

4 cin a les roques està en relació directa amb aquesta pau
que l'Estat no ha reeixit a establir. De moment, el que
ha preocupat, són aquests presos no creients del penal de
Burgos que es troben a la cel·la per haver seguit lliur cons
ciència i refusat d'assistir a missa...

-"Montserrat és el centre i és important de la cultura ca
talana i el més popular al mateix temps. ¿Com veu l'abat
el monestir ?

-La història ha fet de nosaltres el centre espiritual i el
santuari nacional de Catalunya. Seguint l'obra del meu
predecessor, l'abat Marcet, he procurat que els monjos
tinguessin una cultura sòlida i que pogessin, en pràctica
la llei evangèlica. Montserrat, que està fora del món, s'in
teressa pel món i per la seva època, nosaltres mantenim,
abans qualsevol, un contacte amb el poble, i és potser per
aquesta raó que ponem amb una amplitud de criteri.

-"Els monjos de Montserrat editen en català una biblia crí
tica monumental; l'edició popular de l'enciclica Pacem in
Terris en llengua catalana ha arribat en dos mesos a una
venda de cent mil exemplars ! La llengua catalana sembla
representar un problema pel govern, que prohibeix els pe
riòdics en aquesta llengua. Don Escarró ens parla d'aquest
"problema":

-Catalunya és un dels exmple típics als quals hom pot
aplicar l'enciclica en allò que es refereix a les mino
ries ètniques. L'Estat ha d'afavorir aquestes minories i
llur vida intel·lectual: el règim dificulta el desenvolup
ament de la cultura catalana. Tot usant del dret de peti
ció reconegut per la llei, jo mateix amb cent d'altres per
sones hom escrit una carta. Ja uns mesos, al vice-presi
dent del govern, el capità general Muñoz Grandes, demanant
li una total llibertat per a la cultura catalana: fins ara
no hem obtingut cap resposta.

"L'abat ens assenyala:

-Aquest ora el nostre dret com a catalans. Ara, el qui us
parla és l'home d'Església, ja no el català per al qual
defensar la llengua no és solament un deure sinó una ne
cessitat: quan la llengua es perd, la religió també té ten
dència a perdre's. Això ja ha passat en altres indrets.

-"Hom diu que els catalans són separatistes ?

-En gran majoria, els catalans no en som pas de separa
tistes. Catalunya és una nació entre les nacionalitats es
panyoles. Tenim dret, com a tota altra minoria, a la nostra
cultura, a la nostra història, als nostres costums, que te
nen llur pròpia personalitat al si d'Espanya. Nosaltres

som espanyols, no pas castellans.

- "Vostre Paternitat creu que el concili té alguna influència a Espanya ?

- El concili està creant un clima nou. Hom no pot pas viure en el passat: cal viure en el present. Jo crec molt en la tradició però no en la rutina. El concili ens posa cara a la realitat. Nosaltres, espanyols, posseïm moltes coses bones i d'altres de dolentes. Cal canviar aquestes darreres. El poble espanyol s'ha transformat, perquè no ho hem de fer nosaltres? El poble espanyol és molt més europeu que hom no creu, sobretot en les regions del nord... Tot i que el règim no fa res per afavorir aquest europeisme. Dom Escarré es preocupa per l'esdevenidor d'Espanya:

- Al començament, l'oposició temia una altra guerra civil, però actualment, després de tants d'anys i de tantes injustícies, el poble està irritat... En principi, ningú no vol la guerra civil, però, jo en tinc por... Tot depèn de les circumstàncies: ni la dreta ni l'Estat no han fet res per tal d'evitar una altra guerra. La legislació del govern és, en general, correcta, però no fa aplicar la llei. El nivell de vida s'ha elevat, però no el nivell cultural, ni el sentit de respecte mutu. La manca de justícia social fa por. He estat darrerament a Andalusia i me n'he pogut adonar personalment.

"L'abat resumeix el seu pensament amb aquestes paraules:

- L'esdevenidor depèn de la manera com serà resolt el problema d'avui, que és un problema social, un problema de democràcia i de llibertat, i per conseqüència, de justícia. I insisteix: en el fons és un problema de cristianisme: ésser o no ésser cristians autèntics, tant en el sentit individual com en el sentit col·lectiu, és a dir polític. Col·lectivament, els nostres homes polítics no són pas cristians !

I Dom Escarré conclou:

- Jo no soc res més que un bonjo: la meua missió consisteix en predicar la veritat i pregar Déu per tal que aquesta s'acompleixi."

Després d'uns dies de silenci, ha tingut lloc, naturalment el contra-atac oficial. El setmanari del Ministeri d'Informació, "El Español", del 7 de desembre va publicar la traducció de les declaracions i a continuació la seva pròpia contesta, de la qual farem un breu comentari. Comença fent constar "el estupor y la tristeza" que li

6 han produït les paraules de l'Abat "que s'ho a una ofusca-
ció mental podon atribuirse", i remarca a més "seu espí-
ritu clarament sectari". Seguidament passa a analitzar
el seu contingut, afirmant que en els judicis sobre el go-
vern espanyol adopta una posició "tanto más inadecuada
cuanto sus opiniones están en clara contradicción con
las expresadas por la Jerarquía". El nom dels firmants dels
textos posats com exemples: Cardenal Gomà, Pius XII, Cardo-
nal Giordani, Cardenal Bueno Monreal, Monenyer Ribori,
etc. parlen per sí sols. La revista contesta la denúncia
de la divisió discriminatòria entre vencedors i vençuts i
diu que, acabada la guerra, "los tribunales se pronunciaban
sobre las responsabilidades individuales con una modera-
ción que llegó a disgustar a muchos españoles", iniciant
així "la política de integración". Sobre aquest punt hau-
ria estat convenient d'adjuntar a les estadístiques que
adornen el comentari, la dels afusellaments i penes de pre-
só dictades pels tribunals militars aquests últims 25 anys
que aclaririen el significat que al Ministeri d'Informació
donen a la paraula "moderación". És evident que, eliminant
tota oposició, la "política de integración" aconpleix fi-
delment els seus objectius.

De la situació actual del poble català l'article diu que
"no puede extrañar que al acabar la guerra se pusieran
ciertas cautelas a la utilización oficial del catalán".
Evidentment no sorprenen ningú les "cauteles" imposades
pel règim, ni el fet que aquestes encara perdurin, tot i
les concessions culturals dels darrers anys. El règim se
guoix ignorant que l'existència d'un poble no és solament
un fenomen de "familia, teatro, arte y cultura" sinó que
és també una realitat política. Despolititzar-la, invo-
cant els fantasmes del "separatismo" és una manera indi-
recta de negar-la.

Un altre apartat de l'article tracta de l'europeïsmo del
règim franquista, demostrant pel fet que "nada menos que
cuatro ministros españoles han visitado oficialmente va-
rias capitales europeas". Aquesta "demostració" no la tro-
bem gaire convincent, i es fan necessàries algunes preci-
sions. Si per europeïsmo hem entén el desig d'arribar a
un "statu quo" amb el neo-capitalisme europeu, que per-
meti intentar de resoldre els problemes econòmics apremiants
que el règim té plantejats, el seu europeïsmo és indubta-
ble, ja que en depèn la pròpia existència. Però si per

7
europeisme entenem un desig d'integració en la mentalitat i les fórmules polítiques europees, la contesta és, al menys per ara, totalment negativa. (Prescindim aquí de la nostra opinió sobre aquesta integració, que no volem que es faci sota el signe del neo-capitalisme).

Parla després del nivell cultural dels espanyols, i diu que afirmar que no ha augmentat és una cosa "insólita, despegada de una realitat que salta a la vista". Per tal d'ajudar-nos a veure aquesta realitat, hauria estat convenient d'adjuntar a l'estadística de la "labor actual del règim" una altra especificant el tant per cent del Presupost "Nacional" dedicat a l'educació, comparant-lo amb el dels altres països europeus. Sens dubte, les conclusions foren aclaridores.

Continua el comentari amb una deducció pintoresca sobre el cristianisme dels governants espanyols, demostrat pel fet que els seus enemics siguin "los marxistas ateos, los anarquistas trágicos, los progresistas que bordan la heresia, las logias masónicas, los grupos por ellos manejados, los sectarios de las iglesias disidentes".

Per últim, a la conclusió final s'afirma que "nadie niega al padre Escarró el derecho a expresar como ciudadano - no privado sus ideas políticas" lamentant que "haya podido ayuda a un diario extranjero para difundirlas". Colobrem que sigui el pare Escarró el primer ciutadà al qual es reconeix el dret d'expressar públicament les seves idees polítiques; que hagi hagut de demanar "la ayuda de un periódico extranjero" fa patent el particular concepte que de la llibertat d'opinió té el règim actual.

Indubtablement, l'autor de la contesta, que no ha cregut oportú de firmar-la, ha fet un esforç notable per a amagar la seva mala fe "mojando la pluma en la tinta de la moderación". Potser és aquesta moderació la que li impideix de parlar d'alguns punts essencials de les declaracions de l'Abat, com per exemple els judicis contra els intel·lectuals firmants de la carta a Fraga Iribarne, la situació social d'Andalusia o l'afirmació rotunda: El poble ha d'escollir el seu govern i ha de poder canviar-lo si ho desitja".

La part religiosa (?) del contra-atac oficial ha estat on

8 carregada a l'Abat del "Valle de los Caídos", Fray Justo Pérez de Urbel, diputat a Corts i membre del "Consejo del Reino". En unes contra-declaracions fets el 7 de desembre al diari "La voz de Altacorte" protesta contra les manobres que "responden a la personalidad intrigante y enredadora del Abad dimisionario"(?). Diu després que "el Gobierno de España sostiene la fe de los españoles, apoya su Iglesia y labora por el progreso y la paz", remarca a continuació l'admiració que ha despertat el "Valle de los Caídos" a personalitats com Hailo Selassie, el Cardenal Cento i Moïse Tshombe, cosa que no dubtem ni un sol instant. Finalitza el panegíric dient que "estoy orgulloso de colaborar con Pilar Primo de Rivera" per a "recoger i conservar el espíritu de la obra de José Antonio".

Aquests paraules responen fidelment al concepte que tots tenim de Fray Justo, i no és necessari comentar-les. Trobem estrany, però, que una persona de la seva "catolicitat" no al·ludeixi per res a l'Encíclica "Pacem in Terris" citada més de una vegada pel pare Escarró. Probablement no vol endinsar-se en un tema tan rolliscos, seguint els passos del diari falangista "Arriba", que el dia 9 de desembre publicava, juntament amb un resum de les declaracions del pare Escarró, un article editorial en el que explicava com alguns oradits de la política fien jocs de mans amb l'Encíclica.

Després d'aquests atacs, s'imposava la celebració d'un acte polític falangista. El dia 15 de desembre, tingué lloc a Terrassa el "Dia de la Provincia"; en la reunió dels 270 alcaldes, presidits pel governador civil de Barcelona, parlà Gregorio Marañón, director del "Instituto de Cultura Hispánica", el qual després d'informar que la premsa americana també s'ha fet ressò de les paraules del P. Escarró - la qual cosa sempre es d'agrair - manifestà la seva perplexitat per les declaracions de l'Abat, i encara més pel fet que els bisbes no haguessin reaccionat davant les seves afirmacions. Així, digué, ens imposa la necessitat de reaccionar i exigir la unitat contra aquells que volen tornar a les circumstàncies que motivaren l'assassinat de bisbes i sacerdots. El punt de vista del conferenciant no fou compartit per uns 40 alcaldes que es negaren a secundar visitament els altres en els aplaudiments i no amagaren llurs censures al discurs pronunciat.

Finalment, el dia 16 el general Franco va decidir de fer també les seves declaracions, i escollí aquesta vegada l'inofensiu "Le Figaro". Comença dient que "el movimiento se ha adelantado a la evolución que en el mundo futuro va a tener lugar". Malauradament, la França de De Gaulle i l'Alemanya de l'ex-canceller Adenauer semblen donar-li la raó. Segueix després amb la repetició dels principis bàsics del règim sobre representació "orgànica", "unitat sindical", etc. i a continuació passa a parlar de la política social del règim "que ha visto confirmadas en las últimas encíclicas pontificias nuestras inquietudes y realizaciones", tot i "la acción de agentes perturbadores" infiltrats a l'Acció Catòlica Obrera. Fa també una afirmació molt aclaridora: "la misión del ejército no es la intervención en los conflictos naturales que puedan surgir en la rama laboral"; evidentment la policia política i la Guàrdia Civil són suficients per a controlar els "conflictos naturales", i fan innecessaria la intervenció de l'exèrcit. Per últim, quan diu que "la evolución del mundo no altera en nada las bases de nuestro sistema político" i que "el patriotismo es una virtud fuente de bienes que a través de la historia ha venido salvando a los pueblos y fijando su destino. ¿Cómo reemplazarlo en la supranacionalidad?" dona una idea exacta de fins on arriba l'europeisme del règim. En definitiva: ampulositat dialògica i irritació mal reprimida.

Però d'aquests contra-atacs verbals hom ha passat als fets, i a Barcelona ha tingut lloc un acte criminal, atribuïble a elements falangistes partidaris d'una política repressiva per part del règim i del manteniment de l'esperit de guerra civil: l'incendi i destrucció del "Casal de Montserrat" del qual donem informació tot seguit. És la tradició dialògica de los puños y las pistolas a què ens té acostumats el falangisme i a la que no sembla disposat a renunciar.

Tot plegat no fa més que demostrar la importància de les declaracions del pare Escarré dins la vida política del país, de conseqüències encara imprevisibles.

El "Casal de Montserrat de Barcelona" incendiat.

La nit del dissabte 21 de desembre al diumenge 22, l'estat

12 ge social de les organitzacions seglars montserratines, situat al carrer dels Arcs, 7, de Barcelona, en el que hi haïquen 3 agrupaments escoltes, fou assaltat. Les portes dels dos pisos del local foren forçades, els mobles i objectes (entre els quals un quadre de St. Jordi patró dels escoltes) foren destruïts i amuntegats. La secretaria del local amb la seva biblioteca i els magatzems de material foren regats amb benzina i hi calaren foc. La ràpida intervenció dels bombers, que van tardar prop de 3 hores a l'arribar i l'incendi, va impedir una catàstrofe. Els crims i l'autors d'aquest acte deixaren com a firma de la seva obra diverses inscripcions per les parets entre les quals figurava: "Espanya: una bandera, una patria, una lengua". Ha estat feta la denúncia al jutgat núm. 12; tan per part del jutge instructor, Andrés de Castro, de pessims antecedents, com per part de la policia, no cal esperar l'aclariment dels mòbils i de la identitat dels autors d'aquesta feta. La indignació s'extengué ràpidament per la ciutat i donà lloc a una manifestació el dilluns dia 23 al vespre: més d'un miler de persones, entre els quals nombrosos capellans, s'aplegaren pel voltants del local, i expressaren llur protesta amb crits de "Visca l'Abat", "Montserrat", "Escarré", "Visca Catalunya" i "Volem la pau", després, tot impeding la circulació del tràfic, marxaren fins la Plaça de Catalunya. La policia, que no intentà dissoldre la manifestació d'una manera directa, practicà algunes detencions. Diverses escrits multicopiades han circulat per Barcelona invitant als ciutadans a una actuació decidida i pública al costat de Montserrat.

Resposta dels presos polítics al P. Abat de Montserrat.

Els presos polítics de la Presó Central de Burgos s'han adreçat en carta del 29 de novembre de 1963 al P. Abat de Montserrat en resposta a les seves darreres declaracions. Davant la impossibilitat material de reproduir tota la carta, donem els paràgrafs que jutgem més interessants:

" A Dom Aureli M. Escarré, Abat de Montserrat.

Apreciat i reverend senyor: Els presos polítics del Penal de Burgos hem pogut conèixer les declaracions que heu tingut a bé de publicar al diari "Le Monde" de París, del dia 14 del mes que som. Aquestes declaracions ens han colpit per la claretat dels conceptes i per l'energíca deci

sio que demostren. I més particularment hem vist amb profunda emocio la declaracio del vostre interès de sempre -que nosaltres tenim motius per a testimoniar- i el que afirmeu seguir tenint per als presos polítics, "la presència dels quals a les presons està en relació directa amb la pau que el règim no ha reeixit d'establir". - Us parlen, reverend senyor, aquests presos polítics. En primer lloc us volem anunciar que els cinc companys nostres incommuniats per haver seguit llur consciència i haver-se negat a assistir a missa, ja han sortit de les cel·les de càstig i llur incomunicació ha cessat. Així escorregué el dia 15, l'endemà de les vostres declaracions a "Le Monde". No saben, però, encara si llur inhabilitació per a redimir serà mantinguda tot i que la disposició presa el dia 24 evidencia plenament la injustícia del càstig: el dia 24 la Direcció de la presó, per primera vegada sota el règim polític actual, ha deixat que els no creients no assistis sin a missa. Aquest fet representa un triomf important d'un aspecte de la llibertat, per la qual punyen fermament els pobles d'Espanya: la llibertat de consciència.

...on defensar el nostre dret a no assistir als actes religiosos, defensem també el dret dels creients a assistir-hi, avui i demà, qualsevol que sigui el règim polític que en el futur serà establert a Espanya.

...Hem fet atenció a la vostra denuncia del tracte que el règim reserva a les minories nacionals i a la reclamació que amb cent altres personalitats heu presentada a Muñoz Grandes, de completa llibertat per a la cultura catalana, sense obtenir resposta. Els presos polítics de Burgos, provenien de tots els indrets d'Espanya...

...Tots sentim les aspiracions nacionals del poble català i les dels pobles basc i gallec, com a part consubstancial dels afanys del poble de tot Espanya de democràcia i de llibertat. I tots estem convençuts que el triomf de la democràcia espanyola restablirà la llibertat completa de la cultura catalana i els drets nacionals del poble català. Avui és evident que els pobles d'Espanya no estan disposats a seguir sota l'opressió del règim dictatorial. El poble es dreça per la llibertat. La classe obrera fa molta anys que lluita per millors condicions de vida, per la llibertat sindical i el dret de vaga, per l'amnistia, per la democràcia i per la pau mundial. Des de les primeres vagues del 1947 a Bilbao i del 1951 a Barcelona fins a l'imponent moviment vaguístic del 1962 i la vaga política

2 dels miners d'Astúries i Lleó aquest estiu passat, tot u
na sèrie d'accions i lluites, adés econòmiques, adés polí
tiques jalonen els anys de la dictadura i han mostrat a
tot el poble el camí a seguir per a la conquesta de la
llibertat. Aquesta lluita ha costat a la classe obrera vi
des nombrosos i sacrificis inaudits. Més de cinquanta con
mutats de pena de mort es troben ací, a Burgos, tancats fa
més de 17, 18 i 19 anys, testimoniament l'heroisme de la
classe obrera en els períodes més difícils de la lluita per
la llibertat. Avui tot el poble pren part en accions diverses.
... L'obstacle que la dictadura oposa a l'afany general de
llibertat i democràcia constitueix l'únic perill de guerra
civil, que us inquieta i us preocupa a tots. Les forces
polítiques d'oposició han declarat manta vegada --i llurs
actes en prever la sinceritat-- que no volen una nova guer
ra civil. Les masses obreres i populars ansien llibertat
i justícia social i no una altra guerra civil.
... Nosaltres, els presos polítics de Burgos, condemnats a
penes que van de sis anys de presó fins a la pena de mort,
molts de nosaltres torturats abans d'ésser arbitràriament
jutjats per rebel·lió militar, hem estat en realitat detin
guts i condemnats per les nostres activitats polítiques i
socials, feses amb les masses obreres i populars. Per la
nostre condició de víctimes de la violència feixista i pel
nostre contacte amb el poble, ens considerem autoritzats a
afirmar que cap atany de revenja no guia les nostres ac
cions ni les lluites del nostre poble. -- Considerem que tot
el que es faci a favor d'una amnistia reparadora per als
presos i exiliats polítics no ha de servir únicament per a
nosaltres, més també per als contendents de l'altre camp. --
I demanem que l'amnistia sigui completada amb una llei que
abolixi la pena de mort per fets polítics, llei que po
dria ésser promulgada des d'ara i mantinguda pels governs
democràtics que vindran inevitablement a no trigar..."

Un grup de catòlics denuncien la situació política

En parlar de les declaracions de l'Abat de Montserrat, cre
iem oportú de fer una breu referència a la carta adreçada
als Paros Conciliars per un grup de catòlics espanyols el
27 de novembre de 1963, en la que hom posa al corrent els
Paros conciliars de la indigna situació de l'Església es
panyola i sobretot de la contradicció entre els principis
de la doctrina catòlica i les realitats del franquisme.

Parla primerament de la falsedat dels sindicats espanyols i dels conflictes sorgits amb les organitzacions obreres de l'Acció Catòlica (R.O.A.C. i J.O.C.). Davant d'aquesta problemàtica, una de les poques dignitats eclesials que ha protestat ha estat el Cardenal Primate Pla i Daniel, el qual va escriure una carta particular al ministre Solís (el 15 de novembre de 1963) en la qual deia:

"Es que dentro de la Organización Sindical no se reconoce el derecho de petición? Entonces los sindicatos serian un régimen totalitario como los hitlerianos o los soviéticos. No está tampoco de más recordar que en la fecha en que se publicó la Ley de Organización Sindical y aún más tarde en la primera legislatura de las Cortes españolas, se dijo en ellas, oficialmente, que el régimen totalitario era el de España y el único conveniente en aquellas circunstancias de entonces. Hoy nadie se atreve en España, ni generalmente fuera del mundo soviético, a llamarse totalitario, pero no sólo es el nombre lo que hay que rechazar sino lo que por él se significa".

Quant a la repressió política, posen en coneixement dels Pares Conciliars el fet que, després de 24 anys d'opressió franquista, continua vigent la mateixa legislació de la post-guerra. Parlen també que en l'actual etapa de "liberización", en la qual tanta gent de l'Opus té càrrecs al govern, el sistema repressiu s'ha endurit considerablement i ha estat dictat el Decret de 21 de setembre de 1960 (B.O.E. 26 de setembre de 1960) en el qual es confirma la vigència de les lleis dictades durant la repressió de la guerra civil.

Fan referència a l'indigne mètode de nomenament de bisbes i al fet que molts d'aquests senyors tinguin càrrecs polítics (el Dr. Gregorio Modrego Casares, arquebisbe de Barcelona, el Dr. M. Olascoaga de Loizaga, Arquebisbe de València, etc... són procuradors a "Cortes" -B.O.E., 17 de maig de 1961), la qual cosa fa que, en realitat, no siguin sinó alts funcionaris de l'Estat.

Finalment afirmen que l'explotació del clima de guerra civil per part dels franquistes ha estat constant durant aquests 24 anys d'opressió i citen la carta autògrafa que Joan XXIII va adreçar al bisbe de Barcelona, en la qual qualificava aquesta lluita entre germans de "deplorable" i "lamentable" (4 de setembre de 1961).

UNA COLUMNA PER AL MINISTRE

Quan les varcos i Astúries, i malgrat el silenci de la premsa, hom va saber que gravíssimes mesures de repressió havien estat preses contra gran nombre de treballadors, homes i dones. Hom parlà de tortures i mutilacions, d'arbitrarietat i d'abus de poder. Més de cent intel·lectuals de tota la Península profundament preocupats per les notícies tramades per mitjà de testimonis i corresponents, comunicaren llur preocupació en una lletra dirigida al Ministre d'Informació i Turisme, Manuel Fraga Iribarne. La lletra que anava signada per la firma de Josep Bergamín, retornat a Espanya després de llarga anys d'exili, i denunciava la inqualificable manca d'informació, era una apassió nada oïda al diàleg.

Després d'haver estat recollida per la premsa estrangera, el setmanari "El Español", la publicà juntament amb la resposta del Ministre. El coneixement que tots tenim d'ambdues lletres excusa llur reproducció. Reproduïm en canvi, una segona lletra que més de dos-cents intel·lectuals, molts d'ells signants de la primera, remeteren novament a Fraga Iribarne, i és la nova resposta del Ministre.

La conclusió que les dues lletres proporcionen és evident: no hi ha diàleg. No hi pot haver diàleg. La llibertat, la veritat, la justícia exigeixen un preu. I llur exercici unes normes. Però el règim ni pot pagar el preu exigint per la veritat, ni vol respectar les normes exigides per la llibertat i la justícia.

És trist, realment molt trist, contemplar un intel·lectual, encara que sigui un petit intel·lectual com el jove ministre Fraga Iribarne, renunciar al diàleg. Una renúncia feta de vergonya, plasmada en fulls ciclostilats, suats de tant anar de mà en mà, ja que la poderosa premsa oficial no té ni una sola columna dedicada al diàleg autèntic. Ni una columna per al mateix Ministre.

SEGONA CARTA DELS INTEL·LECTUALS AL MINISTRE D'INFORMACIÓ I TURISME.

Excmo. Sr.:

"Durante la pasada semana algunos de los firmantes de la carta que se dirigió a V. E. con motivo de los pro-

de la fuerza pública a mineros y mujeres de la cuenca asturiana, en ocasión de las recientes huelgas, han tenido comunicación oficial de su respuesta a Don José Bergamín. Ulteriormente, parte de la prensa española ha reproducido ambas cartas.

"Ante todo, hemos de manifestarle nuestra extrañeza por haber V.E. personalizado en Don José Bergamín el escrito de referencia. Consideramos que las circunstancias biográficas del señor Bergamín son por completo ajenas al asunto planteado y que corresponde a dicho escritor contestar, como así lo ha hecho, en la forma que considere oportuna, a las imputaciones de que V.E. le hace objeto.

Por nuestra parte, deseamos limitarnos a las informaciones de V.E. con respecto a los supuestos malos tratos y violencias, y, acogiéndonos respetuosamente a la invitación al diálogo que V.E. dirige al señor Bergamín, invitación que hemos de considerar extensiva al resto de los firmantes, hacer las siguientes observaciones:

"1.- En su respuesta, V.E. reconoce como "posible que se cometiese la arbitrariedad de cortar el pelo a Constantina Pérez y Anita Braña", agregando que, de resultar cierto semejante acto, "sería realmente discutible, aunque las sistemáticas provocaciones de estas damas a la fuerza pública la hacían más que explicable, pero cuya ingenuidad" no deja V.E. de señalar. Es evidente que el hecho de cortar el pelo a dos mujeres difícilmente puede conciliarse con el calificativo de "ingenuidad" que V.E. añade a guisa de comentario. Un acto de tal naturaleza nos parece a todas luces infamante y motivo suficiente para que en cualquier país civilizado y libre se exijan responsabilidades criminales a sus autores. Por otra parte, parece muy poco probable que este acto de violencia física y moral no fuera precedido o acompañado de otros malos tratos y coacciones.

"2.- El reconocimiento del hecho anterior legitima la sospecha de que se haya empleado, asimismo, la violencia física con detenidos del sexo masculino. Pensar lo contrario sería una falta de lógica: ¿por qué los autores de los presuntos delitos habrían de emplear violencias solo con las mujeres, que no han participado ni participan directamente en las huelgas?

"3.- La utilidad de nuestra anterior solicitud a V.E. queda evidenciada en su respuesta al señor Bergamín, pues gracias a la misma quienes no escuchamos habitualmente

- las emisiones de "Radio España Independiente" u otras emisoras del exterior, hemos podido tener noticia fidedigna de diversas detenciones de carácter político. Ello es tanto más perturbador cuanto que, según parece, esas detenciones han sido difundidas a través de la mencionada emisora y otros medios de información extranjeros.
- "4.- Al final de su escrito, V.E. hace referencia a la "mendaz utilización" de las informaciones transmitidas por "corresponsales espontáneos". No escapará a la rápida comprensión de V.E. que esa "mendaz utilización", caso de que existiera, tendría únicamente su origen en la falta de información pública que padece el país, hasta el punto de que de un hecho tan importante de la vida económica, social y política española como el de las huelgas del Norte no hemos tenido ni tenemos noticia regular y suficiente por la prensa y la radio nacionales, y hemos de enterarnos de las circunstancias de esos conflictos del trabajo, bien a través de la prensa y la radio extranjeras, bien mediante "corresponsales espontáneos" y ocasionales. A este respecto, es sobremedida expresivo lo que declaran los sacerdotes de la eucaristía del Nalón sobre los conflictos laborales en Asturias en un escrito de agosto del año actual, anterior por tanto a los presuntos hechos consignados en nuestra primera carta:
- "A la luz de estos principios (contenidos en los textos pontificios) tenemos que lamentar que no se haya dado la importancia debida al problema (los conflictos laborales asturianos), ni en su magnitud ni en su objetividad, una vez que, al tocarlo, se refiera a un último plano, no se da una información completa y no se orienta para la solución del mismo, sino que se le rodea de un silencio pernicioso y culpable, o se le da una orientación tendenciosa como fácilmente se ha podido observar, o no se hace eco de las repetidas reclamaciones y aspiraciones de la clase obrera". (Acompañamos a V.E., como anexo, copia del referido escrito).
- "5.- Como prueba de esta falta de información, nos permitimos significar a V.E. que, gracias a diversos corresponsales espontáneos y servicios informativos del extranjero, hemos tenido noticias de la reciente detención y procesamiento por motivos políticos de varios intelectuales, entre ellos los señores Prañera Cortázar, Sánchez-Mazas Ferlosio, Sánchez Dragó, Ferrer Sama, Matesanz, Sánchez Gijón y De Lucas Matilla.
- "6.- Observamos que en la carta de V.E. dirigida al se-

Por Bergamín se omito toda mención al Capitán de la Guardia Civil don Fernando Caro, como también al sargento Pérez, a quienes en nuestra carta anterior se señalaba como presuntos autores de las violencias en ella enumeradas. No obstante, de fuentes no oficiales aunque solventes, se nos informa que los susodichos capitán y sargento se encuentran en situación de arresto, por motivos y en condiciones no precisados. En vista de ello, nos permitimos acercarnos al buen talante y disposición para el diálogo mostrados por V.E., rogándole nos informe sobre las circunstancias que concurren en ese arresto y sobre su relación con las violencias consignadas en nuestra carta, dos de las cuales, cuando menos ~~parece~~ reconocer V.E. 17

"7.- Cuanto antecede justifica nuestra actitud como intelectuales y como ciudadanos en este caso y constituye una sólida base para nuestra gestión informativa, resultando por tanto absolutamente innecesaria y fuera de lugar, para movernos a tal gestión, toda supuesta maniobra de carácter partidista y publicitario. Entendemos que la misión del intelectual en toda sociedad libre, máxime si dice inspirarse en los principios cristianos, es promover el esclarecimiento de la verdad y contribuir a la formación de una conciencia pública. En consecuencia, nuestra actuación se ha guiado y se guía por un estricto concepto de la responsabilidad; y de acuerdo con este juzgamos que ninguna autoridad gubernativa en un Estado libre y de derecho se halla titulada para fijar las normas que han de regir los deberes del intelectual con respecto a la conciencia pública, deberes de carácter eminentemente privativo y moral.

"Por todo lo expuesto, volvemos a dirigirnos a V.E. para solicitar que interese de los poderes públicos la formación de una comisión de juristas, integrada por abogados del Ilustre Colegio de Madrid, designados por su Decano, comisión que se trasladaría a los lugares de los presuntos hechos a fin de llevar a cabo una investigación detenida sobre los mismos.

"Agradecemos nuevamente a V.E. la ocasión que nos brinda para proseguir el diálogo entablado, dándole seguridades de que por nuestra parte este diálogo se mantendrá con la mayor deferencia hacia V.E.

"Lo saludan muy atentamente,

"N.B. - Las nuevas firmas que suscriben esta carta se han con solidarias del escrito anterior dirigido a V.E."

"Sr. D. José Luis López Aranguren Jiménez

"Muy Sr. mío: Dirijo a Vd. esta carta en respuesta a la que he recibido firmada por un grupo de ciudadanos españoles y lo hago así según el procedimiento habitual de dirigirse al primer firmante de un documento que ha sido suscrito por diferentes personas.

"Alegan Vds. en su escrito mi invitación al diálogo hecha en la respuesta que hubo de dar a otro escrito del que eran firmantes también algunos de Vds. Quisiera por ello precisar, que yo entiendo el diálogo como un intercambio de opiniones expuestas con honestidad y sin afán de publicidad, ya que si faltan la primera o la segunda de esas circunstancias, no puede hablarse propiamente de un diálogo, sino simplemente de dos monólogos.

"Aducian Vds. en su primer escrito una serie de hechos, de extrema gravedad, sobre los que creo haber dado cumplida respuesta sin que Vds. sean hoy capaces de aducir ninguna prueba o testimonio en contrario, no obstante lo cual insisten genéricamente sobre ellos sin tener la generosidad de reconocer el propio error o la defectuosa información.

"Ante esas circunstancias, espero comprendan que me es imposible continuar dialogando sobre este asunto, ya que mi argumentación no es rebatida ni aceptada, situación que debo considerar como anómala en un grupo de personas que pretenden mantener el diálogo en nombre de la intelectualidad.

"Cuando después de acusar de muertes, castigaciones y violencias de todo género a las Instituciones mantenedoras del orden, se olvidan sin un comentario aquellas alegaciones para mantener exclusivamente dos posibles abusos de autoridad que, aunque lamentables, revestirían no obstante una muy inferioridad gravedad, creo tener base para considerar que por parte de Vds. no existiría ni existe un auténtico deseo de información, sino simplemente el de producir un escándalo.

"Ahora bien, como afortunadamente en España vivimos dentro de un estado de derecho, el que a título personal considero el diálogo roto por Vds. no es obstáculo, ni lo ha sido nunca, para el ejercicio de las posibilidades legales abiertas a todos los españoles, que por si alguno las desconociese, a continuación tengo la satisfacción de señalarlas.

"Primero", el derecho de petición reconocido en el Artículo 21 del Fuero de los Españoles, viene regulado por la Ley de 22 de Diciembre de 1960, que establece detalladamente la forma de su ejercicio. A mayor abundamiento, el Artículo primero de esa Ley señala que "corresponde a los españoles la facultad para dirigirse a los poderes públicos en solicitud de actos o decisiones sobre materia de su competencia", infiriéndose de dicho artículo que sólo los organismos que tienen competencia para conocer de los actos o decisiones que interesen a los peticionarios, deberán ser aquellos a los que de un modo exclusivo se dirija la correspondiente petición.

"Segundo", por si ello fuera poco, según el Artículo 401 de la Vigente Ley de Enjuiciamiento Criminal, todo español está legitimado para ejercitar la acción penal ante los tribunales, incluso en casos de delitos que no lo afectan directa ni indirectamente y según el 264 de la misma Ley, el que por cualquier medio tuviere conocimiento de la perpetración de algún delito, deberá comunicarlo al Ministerio Fiscal, al Tribunal competente o al Juez de Instrucción Municipal, sin que se entienda obligado por ésto a probar los hechos denunciados ni a formalizar que relle, no contrayendo en ningún caso otra responsabilidad que la correspondiente a los delitos que hubiese cometido por medio de la denuncia o con su ocasión.

"Existiendo estos cauces, que no tengo noticia que hayan sido utilizados por Vds., comprenderan que carece de toda base jurídica su demanda de formación de una comisión especial por un Colegio de Abogados que, ni por su función profesional ni por su definido ámbito territorial, tiene competencia en este caso.

"Si sincera i honestamente se hubiesen sentido Vds. preocupados por determinados hechos que dicen conocer, el camino más directo, eficaz i adecuado, habría sido el de ejercitar cualquiera de aquellos derechos. Por el contrario, al dirigirse a mí dando antes a la publicidad su primer escrito y evidentemente después su segundo, debo interpretar que lo que se pretendía no era lograr un esclarecimiento, sino buscar la máxima difusión a un escrito colectivo, con el exclusivo fin de desacreditar a unas Instituciones, sin tener en cuenta el grave daño que ello pudiera causar al prestigio y buen nombre de España y de sus funcionarios.

"Atentamente le saluda. (Firmado: Manuel Praga Iribarne."

El dia 30 d'octubre han acabat a Roma les sessions del XXXVè Congrés del P.S.I. La seva importància venia donada pel fet d'haver de decidir la posició del partit davant les possibilitats de participar, per primera vegada en la seva història, juntament amb la D.C., social-demòcrates i republicans, en un ministeri de coalició, abandonant la política d'oposició sistemàtica seguida fins ara.

Des del començament de les deliberacions entre els 600 delegats, que representaven mig milió d'afiliats, ha estat pal·lesa l'existència de varies tendències. Aquesta diversitat d'opinions responia a dos sectors ben definits a dins el partit: la majoria "autonomista" dirigida per Nenni i la minoria "carrista", que forma l'ala esquerra, de posicions més intransigents. Per a nosaltres, la diversitat d'opinions no és un signe de "debilitat", com han denunciat determinats sectors que veuen en el diàleg un fenomen anormal, sinó que ha demostrat, com va remarcar el "compagno" Sandro Pertini en la seva intervenció del dia 28, "que era un congrés democràtic, on tothom pot dir lliurement la seva opinió. Això demostra als amics i als enemics que per a nosaltres, socialistes, el mètode democràtic és una cosa seriosa".

El discurs inaugural pronunciat per Nenni va causar una forta impressió pel seu to moderat i per la seva insistència a defensar la participació activa del P.S.I. en un govern de centre-esquerra. L'habilitat amb que Nenni va equival·lar de precisar les condicions necessàries per a aquesta col·laboració, va motivar que el sector "carrista" mostrés clarament la seva desconfiança, i exigís a la majoria que especificqués d'una manera concreta la seva posició en el terrenys econòmic, de política exterior i de relacions amb els comunistes. La situació de Nenni tot i ésser recolzat per la majoria, no era gaire segura, ja que entre els "autonomistes" hi ha el sector dels seguidors de Lombardi de tendències "carristes". Això converteix a Lombardi en l'àrbitre de la situació, des del moment que els seus vots són indispensables per a conservar la majoria "autonomista", com va quedar demostrat la nit de Sant Gregori del propassat mes de juny, quan es va aliar amb els "carristes" anul·lant així l'acord entre Nenni i Moro per a formar govern.

La declaració final aprovada pels delegats va mantenir el mateix to ambigu de les paraules de Nonni, amb algunes concessions als "carristes" que havien amenaçat amb provocar una escissió del partit: oposició a l'armament atòmic multilateral, negativa a troncar de manera explícita els lligams amb els comunistes de Togliatti. La elecció del nou Comitè Central va ésser d'un gran interès de cara a les futures negociacions. Dels 101 elegits: 59 són autonomistes, 40 carristes i 2 unionistes. Tenint en compte que entre els 59 autonomistes hi han 15 seguidors de Lombardi la posició de Nonni segueix éssent precària. No obstant, aquest equilibri de forces pot resultar beneficiós, ja que si bé la falta de concreció de la declaració final dona una certa autonomia a Nonni, la forta minoria carrista i la posició arbitral de Lombardi garanteixen la continuïtat revolucionària del P.S.I.

He^mde remarcar l'assistència al congrés de Josep Buiría, representant del M.S. de Catalunya. En la seva intervenció va llegir un missatge destacant "la transcendència del congrés del P.S.I. i la seva influència sobre els socialistes catalans decidits a canviar les estructures internes de la península" i denunciant l'ajuda dels americans, i d'altres països occidentals, al govern franquista.

Nosaltres veïem àmplies possibilitats en les noves directrius del P.S.I. que passa de la pura abstencionista a l'acció concreta. Aprofita aïrí mentre siguin eficaces els instruments facilitats per la democràcia burgesa. Cal tenir present, però, que això fa necessària una vigilància constant, per a mantenir el dinamisme dels principis bàsics que han d'orientar l'acció socialista. La desfeita del socialisme als altres països de l'Europa neo-capitalista, és en aquest aspecte, un exemple alligoner.

KENNEDY ASSASSINAT

L'assassinat del President Kennedy ha estat desviat vers l'intriga policíaca ("Qui ha mort el President?", "Qui eren Oswald i Ruby?") o vers el sentimentalisme ("Pobra Jacqueline!").

Perdels fets essencials resten, amb la seva crua veritat,

2 Kennedy, l'home del Tractat de Moscó, l'home que portà al Senat dels Estats Units una llei d'igualtat racial, l'home que es disposava a abordar un sistema legislatiu de protecció social, l'home, en fi, que intentava donar un tomb a la política del seu país, un estil actual, br en tot assassinat a la ciutat més reaccionària de Texas.

No hi ha dubte que Kennedy no deixi darrere seu una obra feta. Deixa, només, una orientació, un exemple venalible. Ara, una vegada mort, ens podem explicar molt millor alguns aspectes de la seva actuació política. Ara, ens podem adonar que "el noi de casa bona" que aspirà a President, tenia a més les qualitats per tal d'evolucionar un polític que sobresurt de tots els altres polítics americans de la nostra època. Recollint l'herència del període anterior, lluitant amb l'ala dreta del seu propi partit, va iniciar la tasca de governar amb decisió contra la reacció "ultra".

El periodista francès Jean Daniel, fou una de les darreres persones que el van entrevistar. Després, se'n anà a l'Havana, on, en companyia de Fidel Castro, rebé la notícia del assassinat. Els articles que Jean Daniel ha escrit recollint les declaracions del President i les de Castro, són veritablement reveladores. Kennedy tot i declarant la seva adversió per Fidel Castro es manifesta disposat a l'acord. Castro, tot i senyalant als Estats Units com a l'enemic fonamental de Cuba, afirma que només es podia arribar a entendre amb Kennedy.

La mort tràgica de Kennedy ens obliga a tots a una reflexió seriosa. I a pensar fins a on podem arribar els mètodes de certs sectors polítics, disposats als crims més ignominiosos abans de cedir el més mínim en les seves posicions.

NOTICIARI

El dia 16 de febrer en el Palau dels Deportes de Madrid van prendre possessió de llurs càrrecs els vocals "nacionals" sindicals elegits fa poc. El "Delegado Nacional Sindical" va fer un dels seus demagògics discursos que ha reproduït tota la premsa, en el que entre altres coses pergrines deia que "para no aparantar estatismo"

en nostres formes polítiques"(sic) no hi ha com una bona 23
rod de sindicats. També va parlar dels "conflictes col·lec-
tius" per a no "defraudar"(sic) als que l'escoltaven, i
es va embolicar dient que la vaga no pot ésser suprimida
per decret en un estat que no vulgui abolir el qualifi-
catiu de totalitari. "S'ha de aconseguir que elevem els
conflictes col·lectius per causes legals amb el fin de
evitar el dany de la pressió de grup". Justament,
però al contrari, és el que està succeint. La pressió obre-
ra és cada dia més forta. A més a més de les vagues d'As-
túries, de tots conegudes, així com dels sistemes de re-
pressió emprats per tal d'evitar-les, els obrers contin-
uen posant en pràctica una veritable acció coordinada que
és l'única que pot fer-nos aconseguir el nostre objec-
tiu. Sense ésser excessivament optimistes, sinó simple-
ment realistes, hem de constatar que la unió dels obrers
s'està realitzant en el camp ideològic i en el camp de
l'actuació sindical. Després d'un any de funcionar l'ASO
(Aliança Sindical Obrera que agrupa els membres de la UGT,
UGT i SOCC) continua la seva labor a Catalunya, en va-
nèixer, i a la resta de la península. Ens hem d'adonar
de l'importància d'aquest fet. Hi ha una objectiva que
els obrers sols no poden assolir i l'intel·lectual i el
"professional" sense ells tampoc. No es tracta que es no
cessitin els uns als altres. Uns i altres no som sinó
gent que tanca un objectiu comú i que lluitem comuni-
tament per a assolir-lo. Encara que l'importància d'a-
quest fet sigui evident no ens podem estar de fer-la re-
marcar una vegada més. Concretant-nos al nostre país ve-
iem com el sector obrer s'ha passat d'un rebuig passiu
del sistema de sindicats verticals obligatoris a una opo-
sició activa manifestada en vagues com les de l'Espanya
Olivetti, mines de Sèvia i Cardena, SEAT, CAPA, "Asmali-
bar" de Moncada, "Electricidad" d'Hositalot i d'al-
tres on d'altes emprems del ram metal·lúrgic i tèxtil,
on les quals els obrers, a costat de les reivindicacions
habituals d'augment de salari i reducció d'hores laborals,
expressen la seva forma oposició al sistema sindical im-
portant i al sistema de companyies col·lectives dels que par-
larem en un pròxim número de P.M.

El properassat dia 27 d'octubre, havia d'esser celebrat a
Barcelona el IV Aplec de la Joventut del País Valencià
que annuament reuneix la joventut de molt diverses comar-
ques. L'acte fou cancel·lat per l'autoritat governativa,

24 en forma espectacular i en evident demostració de força. Uns quilòmetres abans d'arribar a Bocairent, parelles de la Guàrdia Civil feien regular tota mena de vehicles que es dirigissin per qualsevol carretera a l'esmentada població. Un cordó impressionant de forces armades amb metralleres rodejava la població convertida durant 24 hores en un reduït assetjat militarment. Veïns de les poblacions properes, van ésser obligats a donar noms i domicilis en arribar a peu a Bocairent. El governador civil de València havia manifestat dos dies abans: "Yo podría autorizarles a Vds. un acto separatista, pero que Vds. celebren un acto catalanista es inconcebible."

Es una mostra de com també al País Valencià s'exten l'acció repressiva del règim contra tota manifestació catalana. En aquest sentit també cal informar de la supressió de la revista bilingüe "Concret" que era editada a la Universitat de València, i la prohibició de seguir celebrant els cursos de llengua catalana que també tenien lloc a la Universitat de València.

- A Barcelona, ha estat clausurat per ordre governativa el Palau Dalmau, estatge de l'"Omnium Cultural", institució creada per diversos mecenes amb la finalitat de protegir la cultura catalana. Aquest local, situat al carrer de Montcada, donava acolliment a diverses entitats, entre elles l'Institut d'Estudis Catalans, membre de la Unió Acadèmica Internacional, l'Obra del Ballot Popular, i l'Agrupació Dramàtica de Barcelona.
- A Badalona i per ordre governativa, ha estat prohibida la celebració d'un extens cicle de conferències que amb el títol de "Catalunya: Segle XX" havia estat organitzat per les Joventuts Musicals. Els punts de vista polític, social, econòmic, històric, cultural, ...havien d'ésser tractats per destacats especialistes. La supressió d'aquests actes que primerament havien estat autoritzats, ha causat una forta indignació en els mitjans badalonins.
- A partir del mes de setembre la revista que la JOC editava mensualment, "Juventud Obrera", ha estat suspesa per ordre del Ministeri d'Informació i Turisme. És la quarta vegada que el govern pren aquesta mesura contra la publicació, que informa amb objectivitat de la vida laboral. El número que havia de sortir contenia una extensa informació sobre les vagues d'Astúries.